

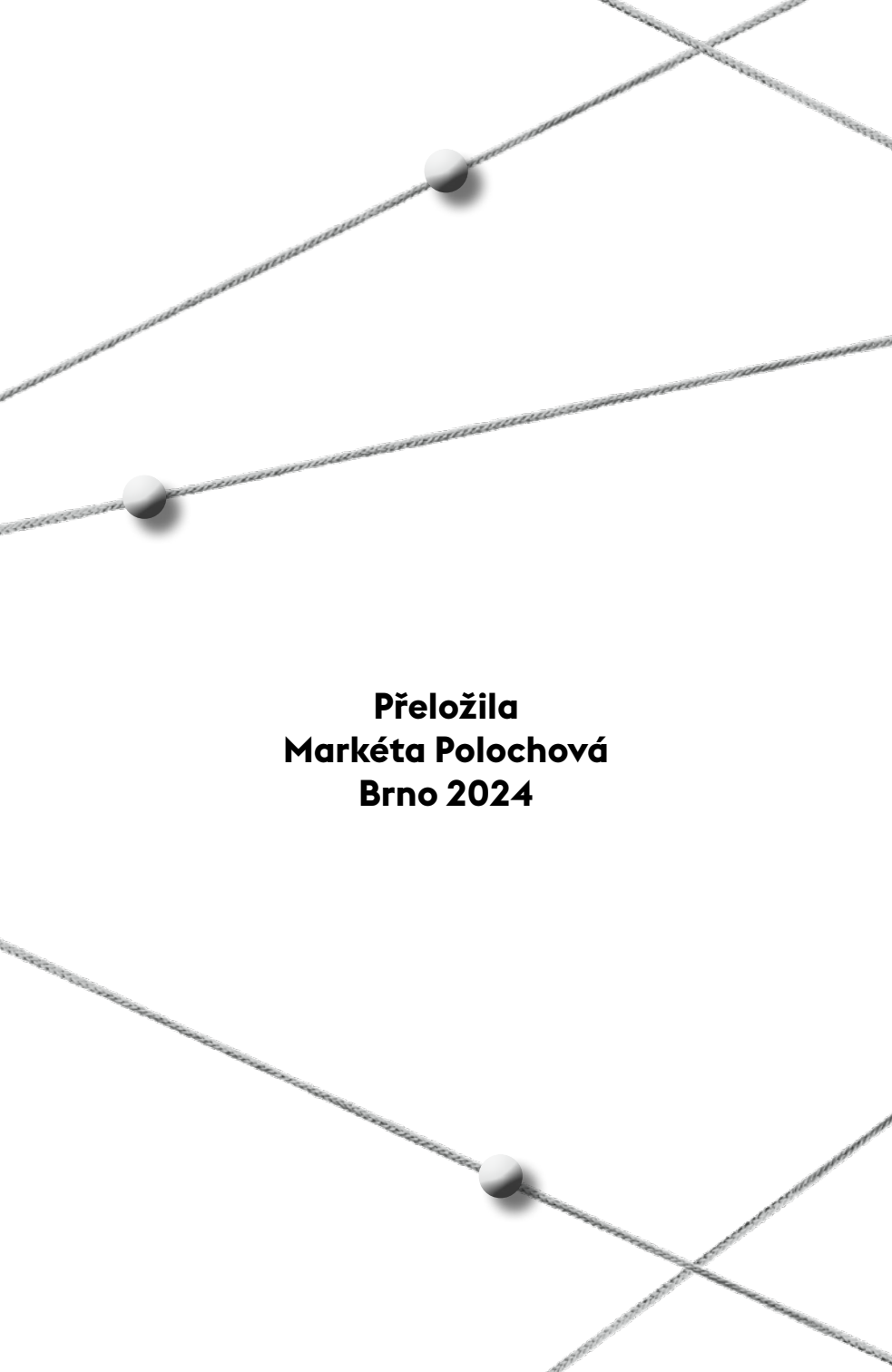
Jedno tělo, šest odborníků.
Dokážete případ vyřešit dřív než oni?

Vražda v rodině

The
New York
Times
Bestseller

Host

CARA
HUNTEROVÁ

An abstract geometric design featuring several intersecting lines that form a grid-like pattern. Three small, light-colored spheres are positioned at the intersections of these lines. The lines are thin and dark, while the spheres are larger and have a subtle shadow beneath them. The background is plain white.

**Přeložila
Markéta Polochová
Brno 2024**

Vražda v rodině

**CARA
HUNTEROVÁ**

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

Murder in the Family

Copyright © Cara Hunter 2023

Cover photographs by Andrew Brookes / Image Source on Offset /
Shutterstock.com

Interior images:

Mitch Williams headshot by Westend61 / Getty Images

A New Plan of London, Westminster and Southwark, 1810 image

© London Metropolitan Archives, City of London

House site plan by The Reading Room / Alamy Stock Photo

Fire hydrant by Erik Mclean / Unsplash

All other images by Shutterstock.com

Translation © Markéta Polochová, 2024

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2024
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2402-0 (PDF)

ISBN 978-80-275-2403-7 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2404-4 (MobiPocket)

*Mé agentce Anně Powerové za její moudrost, trpělivost,
smysl pro humor a spolehlivý nadhled. Bez ní by se mi
nic z toho nepodařilo.*

TELEVIZE

A pak už tam zbyl jenom jeden

Závěrečný zvrat *Nechvalně proslulých* hodný Agathy Christie
přináší senzační odhalení vraha

ROSS
LESLIE

Nejnovější řada *Nechvalně proslulých* včera vyvrcholila nečekaným, dechberoucím zvratem, který nejenže zvedl ze sedadel všechny diváky, ale kompletně rozmetl i sál. Série se stala jasnou jedničkou podzimního programu služby Showrunner a od prvního dílu, odvysílaného 3. října, se držela mezi deseti nejsledovanějšími pořady na streamu. Navíc rozpoutala diskuse, které my, pamětníci starého dobrého televizního vysílání bez všech těch online berliček, sledujeme s tklivou nostalgií. Jak jsem upozorňoval hned na začátku, vyžadovalo sakramentskou

kuráž vypouštět jednotlivé díly postupně a neposlat je do éteru všechny najednou, jak bývá zvykem u tzv. binge-watch pořadů. Ale řeknu vám: vyplatilo se. Především proto, že tvůrci mohli do poslední dvojité epizody — závěrečného grand finále — zařadit i události ze skutečného života, které se odehrávaly mimo kamery.

Formát poslední série byl nezvyklý jak pro pořad *Nechvalně proslulí*, tak — troufám si tvrdit — i pro mnohé diváky. Přestože jako celek působil inovativním dojmem, konec závěrečné epizody ukázal, že jsme vlastně celé týdny sledovali velice moderní variaci na časem prověřených *Deset malých černoušků* (*A pak už tam nezbyl ani jeden*). S tímto konceptem přišla jako první Agatha Christie a v každé další generaci autorů detektivek se našel někdo, kdo ho převzal

a upravit po svém, ať už to byla fantastická (nedávno zesnulá) P. D. Jamesová, nebo z mladších autorek například Lucy Foleyová či Sarah Pearsová. Princip je jednoduchý: ve skupince navzájem cizích lidí, odříznutých od světa, začne ve světle děsivého zjištění, že se přímo v jejich středu skrývá vrah, obviňovat jeden druhého.

Protože přesně to se stalo včera večer. A ne, ovšemže vám neprozradím jméno pachatele. Řeknu vám jen jedno: rozhodně mezi diváky nebudu jediný, kdo si okamžitě znovu pustil všechny předchozí díly, aby zjistil, jak mu to proboha mohlo uniknout.

★ ★ ★ ★ ★

@RLeslieTV

O deset měsíců dříve

Showrunner

9. ledna 2023

V nové řadě *Nechvalně proslulých* uvidíme britského filmaře, který zkoumá dvacet let nevyřešenou vraždu svého nevlastního otce

Série s názvem *Kdo zabil Luka Rydera?* se natáčela přímo v původních lokacích v Londýně a přinese dosud nezveřejněná domácí videa, rozhovory se členy rodiny a exkluzivní přístup na místo činu

Premiéra prvního dílu pořadu *Nechvalně proslulí: Kdo zabil Luka Rydera?* bude odvysílána v úterý 3. října (21:00—23:00 SELČ) na programu Showrunner

V sedmé řadě celosvětově úspěšného pořadu *Nechvalně proslulí* filmový tvůrce Guy Howard provede diváky případem, který ho traumatizoval v dětském věku a již dvacet let sužuje celou jeho rodinu. V říjnu 2003, když bylo Guyi Howardovi deset let, byl jeho nevlastní otec Luke Ryder nalezen mrtvý na zahradě rodinného domu v luxusní londýnské čtvrti. Navzdory dlouhému vyšetřování, jemuž se u britských bezpečnostních složek dostalo jasné priority, nebylo nikdy vzneseno žádné obvinění a případ zůstal nevyřešen.

Producent Nick Vincent ze společnosti Dry Riser Films dal v novém formátu pořadu *Nechvalně proslulí* dohromady klíčové účastníky původního případu spolu s uznávanými odborníky z oblasti kriminalistiky, forenzní psychologie, policejního vyšetřování a práva, aby se pokusili případ znovu prošetřit a nalézt vraha, který dosud unikal spravedlnosti. Mezi účastníky nalezneme následující osoby:

Alan Canning

Detektiv inspektor, Metropolitní policie (v penzi)

Mitchell Clarke

Novinář, který případ sledoval a informoval o něm
v britském tisku v roce 2003

Hugo Fraser, královský rada

Vrchní prokurátor pro Británii

Dr. Laila Furnessová

Forenzní psychologka

JJ Norton

Kriminální vyšetřovatel, Policie South Wales

William R. Serafini

Detektiv, NYPD (v penzi)

Sedmidílná série vznikající několik měsíců předestře práci tohoto týmu, jehož členové prošetří původní svědectví, znovu vyslechnou svědky a přezkoumají důkazy z roku 2003 s využitím nejmodernějších metod ve forenzních vědách. Dále si promluví se členy rodiny, kteří o událostech tehdejší noci dosud nikdy nehovořili před kamerou.

Kreativní ředitel Showrunneru Garrett Holbeck řekl: „Všechny nás nadchlo tempo i napětí, které tento nový formát našemu pořadu přináší. Osobně doufám, že nejen nabídneme exkluzivní vhléd do tohoto důležitého případu divákům, ale snad také přineseme vytožené a dlouho odkládané rozřešení rodině.“

První díl pořadu *Nechvalně proslulí: Kdo zabil Luka Rydera?* bude odvysílán v den dvacátého výročí vraždy, v úterý 3. října (21:00—23:00 SELČ) na Showrunneru. Další epizody budou uváděny postupně.

Oceňovaný pořad *Nechvalně proslulí*, jehož první řada byla odvysílána v roce 2014, pro Showrunner TV Inc. produkuje společnost Dry Riser Films. Díly *Nechvalně proslulých*, uznávaného lídra na poli

true crime pořadů, se v minulosti zabývaly známými nevyřešenými případy, například smrtí JonBenét Ramsayové, zmizením Lauren Spierové, vraždou Petera Falconia v Austrálii v roce 2001 nebo případem „dívky-chameleona“ Camilly Rowanové z Velké Británie. Pořad proslul pronikavými reportážemi, hloubkovou analýzou a exkluzivním přístupem k lidem z nejbližšího okolí daného zločinu.

Společnost Dry Riser Films Nicka Vincenta je inovativním a předním tvůrcem zábavných a dokumentárních pořadů. Z jejích předchozích projektů můžeme jmenovat: „Červené lucerny: Cesty po Číně“ (2016) producenta a režiséra Dominica Ciprianiho; „Skutečná vlast: Uvnitř CIA“ (2018) producenta Rudyho Assada; nebo „Hon na kolumbijské drogové dealery“ (2019) producentky Beth McVeighové. *Nechvalně proslulí* jsou dílem producenta Nicka Vincenta, střihače Fabia Barryho, režeršisty Tareka Osmana, kameramanů Zacha Kellermana a Mary-Ann Ballingerové (snímáno kamerou S7), grafického studia Medium Rare Creative a hudebního studia Pangolin Sound Studios.

Guy Howard vystudoval obor Filmová a mediální studia na Thunetské univerzitě v Anglii a spolupracoval na mnoha britských televizních projektech. Toto je jeho první samostatný pořad v hlavním vysílání.

Kontakty pro média

Xanthe Malthouse

Dry Riser Films Ltd

xanthe@dryriserfilms.com

Poznámka pro vydavatele:

Podrobnější informace o jednotlivých účastnících naleznete na následujících stranách. Rozhovory a/nebo tiskové konference mohou být na vyžádání domluveny s kterýmkoli z nich. Ohledně dalších podrobností se prosím obraťte na Xanthe Malthouse.

Následují profesní životopisy jednotlivých účastníků:

ALAN CANNING

Policejní důstojník v penzi

Kariéra	Metropolitní policejní složky (MPS) Detektiv inspektor, MPS Brent 2009—2022 Vyšetřování vražd a závažných zločinů v londýnské čtvrti Brent Distribuce policejních zdrojů u jednotlivých případů Uplatňování strategií a zásad MPS Úzká součinnost s radními a komunitními skupinami Detektiv seržant, MPS Hayes a Harlington 2001—2009 Uniformovaný seržant, MPS South Croydon 1995—2001 Detektiv konstábl, MPS Brixton Hill 1990—1995 Uniformovaný konstábl, MPS South Croydon 1984—1995
Vzdělání	Policejní akademie, Hendon, 1984 Střední škola Carlisle Road, Croydon, 1972—1984 Maturita: 6 předmětů, Státní služební zkouška: 5 předmětů
Osobní údaje	Datum narození: 5. května 1967 Stav: ženatý Děti: —
Koníčky	Golf, čtení, cestování

Ladbroke Grove,
Londýn W11

MITCHELL CLARKE

NOVINÁŘ NA VOLNÉ NOZE

KDO JSEM

Narodil jsem se v roce 1982 v Ladbroke Grove a bydlím tam doteď. Můj otec byl Jamajčan, moje matka pocházela z Grenady, oba byli hrdí členové tzv. generace Windrush. Hodnoty, které mi vštíplili, přispěly k tomu, kdo dnes jsem a čemu zůstávám věrný: své rase, své třídě, svým přátelům, svým hodnotám. Píšu pravdu bez příkras. Jak se říká: černé na bílém.

CO DĚLÁM

ZPRÁVY

Nekompromisní zpravodajství, které jde na dřeň, ať už mluvím o čemkoli, nebo o komkoli.

TELEVIZNÍ POŘADY

Kvalitně připravené, komplexní a důležité příběhy vycházející z dlouhého a úzkého sepětí s mou čtvrtí a komunitou.

Má práce se 20 let objevuje v místním i celostátním tisku od *West London Evening News* přes *Daily Mirror* až po *The Voice* nebo *The New Statesman*.

Sto sexy právníků, 2022

#100sexypravniku

Hugo Fraser, královský rada

Hugo Fraser se na seznamu nejvíc sexy právníků objevuje již počtvrté, což nemá obdoby, a pokračuje ve spanilé jízdě jednoho z nejcharizmatičtějších a nejvyhledávanějších advokátů a jasného kandidáta na předsedu Advokátní komory, jakmile se toto místo uvolní. Mnozí jej považují za jednoho z nejvýraznějších královských radů jeho generace. Fraser se totiž nelekne ani těch nejnáročnějších, vysoce sledovaných případů, navíc dokáže předvést dábelsky komplexní důkazní materiál a prezentovat jej efektivním a srozumitelným způsobem. Fraser, známý nejen vzděláním z Etonu, ale i svou láskou k drahým oblekům, je odvážný, kreativní a nestydatě chytrý. Není divu, že ční vysoko nad svými kolegy.

Laila Furnessová

Forenzní a klinická
psycholožka

Profil

Kvalifikovaná forenzní
psycholožka, Asociace
profesionálů v oblasti
zdraví a péče

Členka Britské psycho-
logické společnosti (BPS)

BPS Registr supervizorů
klinických psychologů
(RSKP)

Současná pozice

Zakladatelka a hlavní
lékařka *Furnessovy společ-
nosti, Oxford*

Oblasti specializace

Forenzní psychologická
evaluace

Soudní psychologické
posudky a poskytování
odborných svědectví,
zejména v oblasti
násilnických „sériových“
pachatelů

Osobnostní a rodinná
dynamika, práce
s traumatem

Univerzitní vzdělání

Diplom z forenzní psychologie, Britská psychologická
společnost, 2009

Doktorát z klinické psychologie, 2002

Magisterský titul z výzkumných metod
v psychologii, 1999

Bakalářský titul z psychologie, 1996

Zkušenosti

Pracovala jsem u Vězeňské služby Jejího Veličenstva,
a to jak v institucích pro dospělé, tak s mladistvými
klienty. Byla jsem součástí klinických týmů Národní
zdravotní služby v Londýně, Liverpoolu a Derbyshiru,
kde jsem řešila například drogovou a alkoholovou
závislost, poruchy osobnosti nebo sexuální zneuží-
vání dětí.

Vybrané publikace

„Disociace v kriminální forenzní psychologii“, *The Psy-
chiatrist*, léto 2020

„Dále než Mindhunter: současné přístupy k profilo-
vání sériových vrahů“, *Clinical Psychological Journal*,
zima 2016

„Zločin a PTSP“, *British Journal of Psychiatry*,
červen 2013

„Kognitivní analytická terapie při jednání se sériovými
a násilnickými zločinci“, *American Papers in Forensic
Psychology*, podzim 2006

„Cesta k humánnějšímu porozumění disociativní
poruše identity“, *The Psychiatrist*, léto 2004

„Už tu nejsou: zpracování zármutku a ztráty“, Příspěvek
na konferenci EABCT, Manchester, 2002 (pod jménem
Laila Khanová)

CURRICULUM VITAE

→ JMENUJI SE JJ NORTON A JSEM FOREZNÍ VYŠETŘOVATEL

V tomto odvětví pracuji přes 20 let • Bakalářské studium forezních věd jsem absolvoval na Birminghamské univerzitě, magisterský program na Huddersfeldské univerzitě • Pracoval jsem pro policii Greater Manchester, policii Gloucestershire a v současnosti působím u policie South Wales

MÉ SCHOPNOSTI

Analýza DNA 🧬

Analýza krevních stop 🩸

Forezní věda 🦷

Balistika 🔫

Vyšetřování požárů 🔥

Toxikologie 💊

Digitální forezní věda 📱

Forezní antropologie 🦴

Entomologie 🐛

MĚLI BYSTE VĚDĚT

Má ruka v modré rukavici se objevila v seriálu „Tichý svědek“

Provedl jsem 378 pitev včetně ohledání muže, kterého usmrtilo padající klavírní křídlo, tří lidí, do nichž uhodil blesk, a jednoho muže napůl sežraného kosatkou dravou

Než jsem se dal na dráhu forezního experta, pohrával jsem si s myšlenkou stát se knězem

Jsem členem Mensy

Kdysi jsem měl jako domácího mazlíčka tarantuli

Mám černý pás v taekwondu

Nikdy se v televizi nedívám na true crime pořady

William R. Serafini Jr.

Investigativní služby

*„Splňuje všechno, co můžete
od soukromého očka chtít“*

Spokojený klient

HRDÝ ABSOLVENT
NEWYORSKÉ POLICEJNÍ
AKADEMIE

ZKUŠENOSTI

Tricet let jsem sloužil na Manhattanu jako detektiv u NYPD. V té době jsem vyšetřoval celkem 350 vražd, 250 sexuálních napadení a nespočet loupeží, násilných vniknutí, žhářství, drogových zločinů a pouličních přepadení.

Navštívil jsem tisíce míst činu a musel jsem se vypořádat s nemenším množstvím zločinců. Šestkrát mě vyznamenali za statečnost, třikrát mě postřelili (jednou téměř fatálně), dvakrát jsem se oženil (jednou rovněž téměř fatálně).

Spolupracoval jsem s FBI, Metropolitní policií v Londýně a Europolu.

Když to všechno sečtete, zjistíte, že neexistuje prakticky nic, co bych nevěděl o pátrání na místě činu, profilování zločinců, viktimologii nebo vyšetřovacích postupech. A kdybych náhodou něco sám nevěděl, rozhodně znám někoho, kdo to vědět bude.

Proč si najmout právě mě? Protože se nevzdávám.

Práci dokončím, i kdybych při tom měl položit život. No, to možná úplně ne, ale chápete, jak to myslím.

DOVEDNOSTI

- Upřímnost
- Zásadovost
- Otevřenost
- Vyrvalost
- Intuice
- Iniciativnost
- Odvaha
- Diskrétnost

— konec tiskového prohlášení —

Odesílatel: Nick Vincent

Komu: Guy Howard, Hugo Fraser, Alan Canning, Mitchell Clarke, Laila Furnessová, Bill Serafini, JJ Norton

Kopie: Tarek Osman, Fabio Barry, produkční tým Dry Riser

Datum: 31. března 2023, 14:05

Důležitost: VYSOKÁ

Předmět: *Nechvalně proslulí: Kdo zabil*

Luka Rydera? Natáčecí plán

Jsem rád, že jsem se s vámi všemi mohl minulý týden konečně osobně setkat. Vždycky je užitečné poznat jeden druhého před začátkem natáčení, ačkoli jak jsem říkal, v první epizodě odvysíláme vaše medailonky, abychom diváky seznámili se všemi účastníky, ale nezahltili je podrobnostmi (na rozdíl od novinářů, kterým je poskytneme bokem, se k divákům předem nedostanou!).

Nebojte se přeptat ostatních na jejich zkušenosti, kvalifikaci atd., protože vaše vzájemná komunikace — ať už spolu budete souhlasit, nebo si budete odporovat — se stane klíčovou součástí dynamiky vysílání. Je to rovněž dobrý způsob, jak divákům ukázat a vysvětlit rozdíly mezi britskými a americkými vyšetřovacími i zákonnými postupy (→ Alan/Bill/Hugo).

Jak jsem už vysvětloval, první epizoda bude vyžadovat zopakování některých informací, které samozřejmě znáte, aby byl divák v obraze, ale dál už to bude v podstatě jen na vás. Výzkumný tým ještě pracuje na některých konkrétních prvcích vyšetřování, o kterých vám záměrně předem nic neřekneme — nechceme, aby to vypadalo „nahrané“. Přejeme si, abyste byli upřímně překvapení, pokud se nám podaří — jak doufáme — získat důležité nové důkazy. Samozřejmě se jedná o probíhající vyšetřování, takže nás pátrání může zavést směrem, o kterém ani my v tuto chvíli nemáme tušení.

Na příští týden jsme museli vypilovat některé logistické body, a proto v příloze přikládám aktualizovaný rozvrh. V případě dotazů napište mně nebo Tarekovi e-mail / zprávu na WhatsApp.

Uvidíme se v pondělí.

Nick

Textové zprávy mezi Amelií a Maurou Howardovými, 1. dubna 2023, 21:56

Fakt do toho jde?

Vypadá to tak. Hele, vím, co si o tom myslíš, ale jemu na tom dost záleží

Takovou šanci už možná nikdy nedostane

To říkal

Ale nemusíš to dělat, Am. Vlastně si myslím, že bys neměla

To *nikdo* z nás

Mámě se to bude HNUSIT

To by si toho musela nejdřív všimnout, což asi nehrozí

O to přece nejde a ty to víš

Guy to stejně udělá, tak se kvůli tomu my dvě nemusíme hádat

Fajn. Ale kdyby cokoli, dej mi vědět, jasný?

Třeba když něco najdou

Jak velká je šance?

U těch parchantů nikdy nevíš

Nabourají se člověku do života
a je jim jedno, jakou spoušť
po sobě zanechají

Hele, já to chápu, fakt.
Věř mi — nedovolím,
aby se stalo něco zlého

Slibuješ?

Slibuju. Pa

*Zpráva v hlasové schránce Petera Lascellese, 2. dubna 2023,
10:03*

Petere? Tady Alan Canning. Dlouho jsme se neviděli, co? Možná se k tobě doneslo, že se budu podílet na nové řadě jednoho pořadu pro Showrunner, ve které se bude přezkoumávat případ Luka Rydera. Neměl bys o víkendu čas na rychlý pokec? Myslím, že by to mohlo pomoci. A nejen mně.

Brzy na slyšenou.

|| 0:52 **-0:11**
Volající Zavolat zpátky Vymazat

První epizoda

Natáčení

DRY RISER FILMS Ltd

227 Sherwood Street London W1Q 2UD

ÚČINKUJÍCÍ Alan Canning (AC) Mitchell Clarke (MC) Hugo Fraser (HF) Laila Furnessová (LF) JJ Norton (JN) Bill Serafini (WS)	NATÁČECÍ PLÁN Nechvalně proslulí: Kdo zabil Luka Rydera? Pondělí 3. dubna 2023 Ep1: Exteriér Den 1 ze 3	Producent Nick Vincent Režisér Guy Howard Střihač Fabio Barry Režéršista Tarek Osman Asistentka Jenni Tateová produkce Lokační Guy Johnson manažer <i>Snídaně na place od 08:30</i> <i>Oběd od 12:45</i> <i>Předpokládaný konec 17:30</i>
NÁSTUP NA PLAC 09:00 Kamera připravená 09:30		
 <i>Východ slunce 06:27</i> <i>Západ slunce 19:37</i> <i>Předpověď počasí 12 °C,</i> <i>zamračeno</i>		

Místo: Dorney Place 2 Larbert Road Campden Hill, Londýn, W8 0TF	Poznámky: Omezené parkování na místě – nutno zarezervovat předem Nejbližší stanice metra Holland Park Nouzový kontakt 07000 616178
--	--

ŠTÁB						
Titul	Jméno	Telefonní číslo	Nástup	Titul	Jméno	Telefonní číslo

ÚVODNÍ SEKVENCE: artová montáž snímků a kratších záběrů: místo činu, soudobé novinové titulky, rodinné fotografie

TEMATICKÁ ZNĚLKA: píseň „It's Alright, Ma (I'm Only Bleeding)“ od Boba Dylana ze soundtracku k filmu Easy Rider (1969)

Titulek:

NECHVALNĚ PROSLULÍ

Postupně vybledne a objeví se:

KDO ZABIL LUKA RYDERA?

Vybledne.

Černá obrazovka, objeví se text, mluvený komentář – vypravěčka

V pátek 3. října 2003 ve večerních hodinách byla na adresu v luxusní čtvrti v Západním Londýně přivolána policie.

Volající byla nezletilá, navíc natolik rozrušená, že první hlídka netušila, co na místě očekávat.

Nehodu? Domácí násilí? Nebo snad vloupání?

Nalezli však tělo.

V zahradě pod schody, s brutálně rozbitou hlavou i obličejem.

V domě se nikdo jiný nenacházel. Jen dvě traumatizované pubertální dívky a jejich malý bratr, který spal nahoře v pokoji.

Vybledne.

STŘIH: Guy Howard v obývacím pokoji v Dorney Place. Francouzská okna, mírně zastaralý nábytek, výhled do zahrady. Guy je drobnější

postavy, má uhrančivé světle modré oči a delší, tmavě plavé vlasy. V jednom uchu má náušnici, na ruce stříbrný náramek a masivní hodinky v leteckém stylu s chromovaným páskem. Na sobě má bílou košili a džíny.

Nick Vincent (producent) – mimo záběr

A ten malý chlapec jsi byl ty.

Guy Howard

Přesně tak.

Nick Vincent (producent) – mimo záběr

A ty dvě dívky byly tvoje sestry?

Guy Howard

[přikyvuje]

Mauře bylo patnáct, Amelii třináct, mně deset. Právě Maura zavolala na tísňovou linku.

Nick Vincent (producent) – mimo záběr

Takže to ona našla tělo?

Guy Howard

Ano.

Nick Vincent (producent) – mimo záběr

Kdo to byl?

Guy Howard

Luke Ryder. Můj nevlastní otec.

SESTŘIH: série soudobých novinových titulků, následuje anketa veřejného mínění / útržky ze zpravodajství / videa.

Zpravodajský vstup 1

Od smrti šestadvacetiletého Luka Rydera, jehož ošklivě zmlácené tělo bylo nalezeno v zahradě domu jeho manželky v Campden Hill, uběhly víc než dva týdny, a přesto není Metropolitní policie zdánlivě o nic blíž dopadení pachatele. Paní Ryderová se tu noc účastnila večírku, a tak jediným dalším člověkem v domě byl její desetiletý syn. Až když se její dcery vrátily kolem půl jedenácté domů z kina, došlo k hrůznému nálezu.

Hlas 1 – žena na ulici

Bylo to příšerné. Naprosto příšerné! Mám kamarádky, které se dodnes bojí vycházet samy z domu, notabene v noci. Tak hrozný zločin – něco podobného se v naší čtvrti prostě nestává.

Hlas 2 – muž na telefonu

Jasně že to byla jeho žena – kdo jinej by to moh bejt? Kdo jinej by měl motiv? Pachatel se musel nepozorovaně dostat do baráku – takže co? Jestli chcete znát můj názor, tak jí zahejbal a ona ho načapala. Nebylo by to poprvý, ne?

Zpravodajský vstup 2

Jako by nestačil brutální a zdánlivě nesmyslný zločin – Metropolitní policie čelí útokům aktivistů. Prý se nespravedlivě zaměřila

na manželku oběti jenom proto, že to je starší žena, která si našla výrazně mladšího partnera.

Vedoucí vyšetřování, detektiv inspektor Peter Lascelles, včera řekl, že „kdykoli dojde k vraždě v domácím prostředí, je naší prioritou vyslechnout nejbližší příbuzné oběti a vyloučit je z dalšího vyšetřování, a stejně postupujeme i v tomto případě“.

Hlas 3 – Carolinina kamarádka

Caroline Ryderovou znám deset let a něco takového by nikdy neudělala. Prostě taková není. A navzdory všem spekulacím v tisku byli s Lukem moc šťastní. Víím to, protože jsem je viděla pouhých několik dní před jeho smrtí. Byli v naprosté pohodě, žádné napětí.

A k teorii, že by Caroline Luka zabila a dovolila, aby tělo našly její vlastní děti – všichni, kdo ji znají, vědí, že něco takového je nemyslitelné. Naprosto nemyslitelné.

Zpravodajský vstup 3

Přesto násilná smrt Luka Rydera vstoupila do povědomí veřejnosti jako „vražda zajička“. Nicméně ani o deset let později neexistují žádné důkazy, že by svého citelně mladšího manžela zabila právě Caroline Ryderová. Rozhodně proti ní nikdy nebylo vzneseno obvinění. Ostatně jako proti nikomu jinému.

STŘÍH: tentýž interiér jako předtím, Guy Howard.

Nick Vincent (producent) – mimo záběr

Píše se rok 2023 a od oné události uplynulo bezmála dvacet let. Proč ses rozhodl případ přezkoumat právě nyní?

Guy Howard

Protože chci znát pravdu. Právě o to se jako filmař snažím.

A protože naše rodina žije už bezmála dvacet let v neustálém stínu tehdejší události. Dokud někdo neodhalí pachatele a nepošle ho, kam patří, nikdy nenalezneme klid.

Nick Vincent (producent) – mimo záběr
Pokud vím, tvé matce se nedaří moc dobře...?

Guy Howard

[přikyvuje]

Diagnostikovali jí demenci v raném stadiu. Je jí teprve šedesát. Tenhle případ – Lukova vražda – zničil celou naši rodinu, ale nejhůř ze všech se podepsal právě na ní.

Nick Vincent (producent) – mimo záběr
Takže ji svým pořadem chceš očistit? Proto to děláš?

Guy Howard

Chci odhalit pravdu.

[odmlčí se]

Ať už bude jakákoli.

SESTŘIH: záběry z oblasti Campden Hill. Čtyřpatrové cihlové vily se štukovou omítkou, zábradlím u chodníku, s vysokými okny, s balkony z tepaného železa, se stromy a s vistáriemi. Na ulicích zaparkovaná drahá auta, matky tlačí kočárky, lidé venčí psy.

Mluvený komentář – vypravěčka

A právě zde odhalování pravdy začíná.

Jedná se patrně o nejdražší londýnskou čtvrť, o níž jste nejspíš nikdy neslyšeli. Tohle není Mayfair, Belgravia nebo Jižní Kensington. Dokonce ani Chelsea. Nacházíme se v Campden Hill v Londýně W8. Devadesátkové filmové hity s Hughem Grantem a Julií Robertsovou vynesly sousední Notting Hill na vrchol mezinárodní slávy, ale čtvrť Campden Hill, se svým elegantním okolím plným zeleně, zůstala k úlevě místních superbohatých obyvatel, kteří si nade vše cení svého soukromí, zcela anonymní.

Dnes byste potřebovali alespoň deset milionů liber, abyste si ve zdejší čtvrti mohli pořídit byt, a kdybyste stáli o vilu, museli

byste si přichystat dvojnásobek. Ovšem tento dům – *tento* dům, to je ještě jiná liga.

STŘIH: záběr Dorney Place z dronu, na němž je jasně vidět velikost pozemku i rozlehlá zahrada.

Když tenkrát v šedesátých letech osmnáctého století Dorney Place postavili, oblast ještě ani nebyla součástí Londýna. Vlastně sotva patřila k vesnici. Stálo tam staré jakobínské sídlo Campden House, které v roce 1862 vyhořelo, ale ještě předtím dalo jméno celé oblasti, a kolem něj několik roztroušených menších stavení. A to je v podstatě vše.

Mluvený komentář pokračuje nad snímkem starého Campden House, následuje kamerový záběr na mapu Londýna z roku 1810, která zobrazuje Kensington a Knightsbridge jako vesnice.

Kdybyste tenkrát vystoupali na Campden Hill, obklopovaly by vás pouze louky, zatímco komíny a kostelní věže „Londýna“ by byly jen rozmazaná šmouha v dáli.

Snímek Dorney Place krátce po roce 1900.

Na počátku Dorney Place neneslo své nynější jméno, dokonce to zprvu ani nebyl dům.

Někdy v polovině padesátých let devatenáctého století byla spojena dvě přilehlá stavení, a vznikl tak mnohem prostornější dům. Nový majitel ho začal „budovat“: přidal nová křídla, oranžerii i stáje. Na konci století se z něj stala velice atraktivní gentlemanská rezidence.

SESTŘIH: série fotografií domu z viktoriánského období – lidé v letních šatech popíjejí čaj nebo hrají tenis; exteriérové snímky frontální elevace, dvora, rozličné záběry interiérů včetně salonku, vstupní haly a jídelny.

To vše v době, kdy Londýn, jak ho známe dnes – plný železničních stanic a nákupních center – teprve začínal vyrůstat.

V roce 1900 byly louky obklopující Dorney Place dávno tytam. Cesty byly nahrazeny silnicemi a zahrady ze všech stran obklopovaly krásné nové domy. Zástavba byla tak hustá, že dům z ulice vůbec nebylo vidět.

A totéž platí dodnes.

Kamera snímající ulici vedoucí ke vstupu do Dorney Place postupně zabere detail. Na obrazovce se objeví: Pozor, žádné bezpečnostní kamery.

Na Larbert Road naleznete utajenou vstupní bránu, a přesto – ani s otevřenými vraty – nevidíte dál než na několik metrů příjezdové cesty. Na dveřích není žádné jméno, pouze číslo 2 a klávesnice

pro zadání kódu ke vstupu. Takže pokud nevíte, že tam dům stojí, téměř jistě ho minete.

Vzhledem k hustotě zástavby, která kolem Dorney Place na konci devatenáctého století vyrostla, je vlastně zázrak, že dům vůbec přežil. Už tenkrát si tu developeři podávali dveře, tedy pokud ho objevili. A jistě si dovedete představit, jak obrovskou hodnotu bude mít dnes. Objekt nicméně přežil a za první světové války přešlo jeho vlastnictví do rukou rodiny Howardovy.

Kamera namíří na Guye stojícího před branou domu.

Guy Howard

Mé rodiny!

SESTŘIH: záběry a klípy z domácích videí, na kterých je Guy jako chlapec – na houpačce, se štěnětem, jak si hraje s ostatními dětmi v brouzdališti. V pozadí je vidět různé dospělé, včetně Caroline a Andrewa Howardových.

Mluvený komentář – Guy Howard

Narodil jsem se v Dorney Place. Stejně jako mé starší sestry. Bylo to ideální místo, kde trávit dětství a dospívání. Dům tak trochu připomínal labyrint, zejména ve vyšších patrech – množství schodišť, chodeb, podkrovních místností a podivných zákoutí v místech, kde se stavba v průběhu předchozích let rozšiřovala. Pro dítě jako já představoval začarovaný hrad – měli jsme navíc i sklep a předstírali jsme, že to je hladomorna, ačkoli ve skutečnosti sloužil jako tátův vinný sklípek.

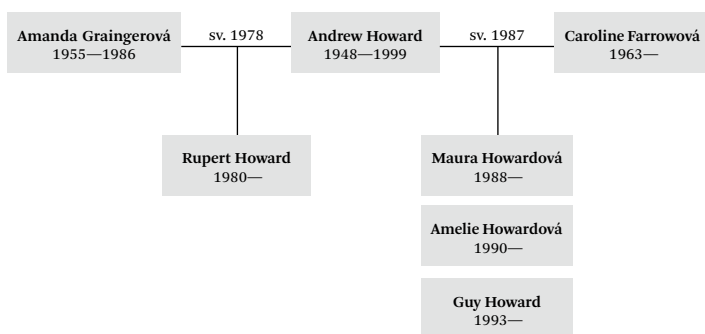
V létě, když se stromy zazelenaly, jste dokonce neviděli ani na okolní domy. Takže to vypadalo, jako bychom vlastnili tajnou zahradu, kde jste téměř zapomněli, že žijete uprostřed Londýna. Pozemek byl tak rozlehlý, že mé sestry měly i koníka. Dobře, jednoho z těch drobných shetlandských poníků, a přesto to

stále byl kůň. V Londýně! Chodily k nám všechny jejich kamarádky a střídavě se vozily. Řeknu vám, že díky němu byly sestry ve škole mimořádně oblíbené.

Záběr na svatbu Howardových, dole titulek „Caroline a Andrew Howardovi“, následují různé rodinné snímky s dětmi krátce po narození, v batolecím věku i ve školních uniformách a také portréty všech členů rodiny.

Mí rodiče se brali v roce 1987, bylo to otcovo druhé manželství. Jemu bylo devětatřicet, mámě dvacet čtyři let.

STŘÍH: rodokmen rodiny Howardovy.

Maura se narodila asi rok po svatbě, Amelie v roce 1990 a já o tři roky později. Měli jsme ještě staršího nevlastního bratra, ale ten trávil většinu času ve škole. Na Etonu.

Vzpomínám si, že se rodiče rádi bavili – skoro každý večer byli u nás doma nějací lidé. Nás děti poslali nahoru. Holky se občas přikradly zpátky dolů, aby nakoukly, ale mně to, co se tam dělo, pekelně nudilo.

STŘÍH NA REKONSTRUKCI: dvě malé dívky pozorují skrz zábradlí skupinku dospělých, kteří popíjejí dole v prostorné hale. Nadšená

„Caroline“ se směje na jedné straně místnosti, rezervovaný „Andrew“ mlčí na opačném konci.

Následujícího dne byl dům cítit kouřem, u popelnice ležela hromada lahví a mámu „bolela hlava“. Vlastně ani nevím, jestli si všechno to pořádání večírků doopravdy užívala – většinu jejich hostů byste ani neoznačili za „přátele“. Naši žádné blízké kamarády neměli, alespoň ne společné. Táta hrával golf s muži, kteří na večírky nikdy pozvaní nebyli, a máma chodívala přes den ven a říkala nám, že se schází „s kamarádkami na oběd“. Ani ty jsme u nás doma nikdy neviděli.

Lidé, kteří k nám po večerech chodili, byli tátovi obchodní partneři. Bankéři, právníci, finančníci. Táta ve městě „něco znamenal“. Aspoň tak to máma říkávala, kdykoli na to přišla řeč. Neměl jsem ponětí, co to vyjadřuje – až o mnoho let později jsem zjistil, co skutečně dělal. Jako kluk jsem věděl jen to, že skoro nikdy nebyl doma, snad s výjimkou víkendů, a někdy ani tehdy ne.

Ale když už přišel domů, vždycky si na nás udělal čas. Ačkoli tak jsem o tom tenkrát samozřejmě nepřemýšlel. Prostě si jenom vzpomínám, že si se mnou hrával.

Ukázka, jak Guy hraje se svým otcem kriket na zahradě Dorney Place. Guy nadhazuje a Andrew míč naschvál podebere hodně vysoko, aby ho chlapec mohl snadno chytit. Guy nadšeně pobíhá kolem, Andrew ho zvedne do vzduchu a přitiskne ho k sobě. Caroline s dívkami je pozorují: obě děvčata sedí na dece na zemi, Caroline na zahradní židli. Caroline má nasazený klobouk se širokou krempou, která jí stíní obličej, a v ruce drží sklenku. Působí roztěkaně.

Psalo se léto roku 1999. Právě otevřeli Millenium Dome, Bill Clinton prohrál soud a v Kosovu byla válka. To však není ten důvod, proč vím, že se jednalo o rok 1999. Je to proto, že další společné léto už jsme neprožili. Ne jako rodina. Protože o Vánocích byl táta po smrti.

STŘIH NA REKONSTRUKCI: černobílé záběry malého chlapce sedícího na pohovce, všude kolem pobíhají dospělí. Kamera je nastavená tak, že u dospělých vidíme pouze spodní poloviny těl. Také světlo je nízké, takže postavy vrhají dlouhé stíny.

Přišlo to jako náraz asteroidu – jako blesk z čistého nebe. O mnoho let později mi máma prozradila, že táta byl tehdy už nějakou dobu nemocný, ale nám o tom tenkrát nikdo nic neřekl. Stalo se to o víkend, když mě táta vzal do Hollandova parku. Vyrázili jsme si sami, jen my dva. Stihl ho těžký infarkt a bylo to. Aspoň tak mi to potom vyprávěli – popravdě řečeno si z toho vůbec nic nevybavuju. Tím chci říct, že jsem to musel vidět, ale vzpomínka schází. Zato si pamatuju, jak se mě všichni pořád vyptávali, jestli jsem v pořádku.

Každopádně dům se po tátově smrti zaplnil lidmi – přijela jeho sestra a její děti, se kterými jsme se prakticky nestýkali. Objevili se muži v oblecích, které jsme v životě neviděli. A taky Rupert. Náš nevlastní bratr. To je má vůbec první vzpomínka na něj.

STŘIH: Maura Howardová, obývací pokoj v Dorney Place. Dnes je jí pětatřicet let, je hubená a chce vypadat jako ze škatulky – očividně na sebe dbá, ale schází tomu šmrnc. Na sobě má světle tyrkysovou košili, dlouhé stříbrné náušnice a na krku přívěsek ze stejné sady. Je sebevědomá jako většina lidí z jejích poměrů, a přesto působí křehkým dojmem. Má tmavé kruhy pod očima a při mluvení si netrpělivě pohrává s náhrdelníkem.

Maura Howardová

Rupertovi bylo tehdy devatenáct. Technicky vzato ještě studoval, ale jenom proto, že „ho čekal Oxbridge“...

Guy Howard – mimo záběr

Pro naše americké diváky: to znamená, že absolvoval přijímací zkoušky na Oxford a Cambridge, takže si o jedno pololetí prodloužil střední školu.

Maura Howardová

Presně tak. Nicméně se nad nás dost povyšoval, pořád nás poučoval jako malé spratky – bezdůvodně, prostě proto, že mohl. Tedy ne že bych si to tenkrát uvědomovala. Připadalo mi, že je „sofistikovaný“. Máma tohle slovo používala výhradně pro lidi, které uznávala.

[zasměje se]

Ale třeba to dělala ta kravata.

Vzpomínám si, jak jsem Rupovi záviděla – že půjde na univerzitu, nebude muset bydlet doma a pořád poslouchat, co má a nemá dělat. Překročil magickou hranici, která odděluje svět dětí a dospělých.

[nadechne se]

A samozřejmě nesl rakev. S tátou. Syn a dědic a takový ty věci.

[podívá se zpříma na Guye, pak odvrátí zrak]

STŘIH: Guy, stejná místnost, jiný úhel.

Guy Howard

Nikdo nám nevysvětlil, jak proběhne pohřeb. Vzpomínám si, že máma se den předtím hrozně pohádala s tátovou sestrou Alice. Až později jsem zjistil, že Alice nechtěla, abychom tam chodili. Myslela si, že jsme na to moc malí. A když se na celou věc dívám s odstupem, měla pravdu.

Holkám bylo jedenáct a devět, ale mně bylo teprve šest. Byl jsem dost starý na to, abych věděl, že se stalo něco moc zlého, ale moc mladý na to, abych to správně pochopil a vstřebal. Všichni ti lidé v černé, divné auto, které ho odváželo pryč, díra v zemi. Jako by ožila některá z mých dětských knížek. Třeba *Hobit* nebo tak. Ale v té nejtemnější podobě.

Nepamatuju si, že by se se mnou Rupert nějak víc bavil. Vlastně jsem to od něj ani neočekával – byl jsem sice zoufalý, ztracený a zmatený, ale pořád jsem byl malé děčko. Nezáleželo na mně. Tak proč by se mnou ztrácel čas?

Až o mnoho let později jsem se dozvěděl, že věděl přesně, čím si procházím, protože to sám zažil. Když byl ve věku jako tenkrát já, přišel o matku. A stalo se to zčistajasna, stejně jako u táty. Přesto o tom se mnou nikdy nemluvil. Byl jsem jeho bratr, ale on se ke mně ani jednou neposadil a nezeptal se mě, jak jsem na tom. Nikdy mě neobjal.

[sklopí oči]

STŘIH: Maura.

Maura Howardová

Krátce nato se všechno posralo. Dům se postupně vyprazdňoval, až jsme v něm nakonec zůstali jen my. My tři s mámou. Pořád se „setkávala“ s některými byznysmeny a dál chodila na oběd s kamarádkami, ale po večerech zůstával náš dům prázdný.

Máma hodně kouřila a častěji ji „bolívala hlava“. O nás se starali zaměstnanci. Hospodyně – nemůžu si vzpomenout na její jméno, odešla chvíli nato – a žena, která nám chodila poklidit a vyprat prádlo. Máma tyhle práce nesnášela, a tak si na ně vždycky někoho najala. Beatriz, tak se jmenovala. Měli jsme ji rádi. Podle mě nás docela rozmazlovala. Hlavně Guye.

SESTŘIH: Rupert Howard jako dítě – v Dorney Place, se svými rodiči, na Etonu, jako mladý muž na Cambridgi.

Mluvený komentář – vypravěčka

Rupert Howard se narodil v roce 1980 jako jediné dítě Andrewa Howarda a jeho první ženy Amandy. Když jeho matka zemřela při autonehodě, nebylo mu ještě ani šest. Šuškało se, že dost pila, ale v oficiální zprávě stálo, že šlo o nehodu na zledovatělé vozovce.

Caroline pracovala u Howardových jako au pair, a když se s ní Andrew Howard oženil pouhých několik měsíců po manželčině smrti, vyvolalo to skandál.

STŘIH: záběr stránky z novin Daily Mail.

Z au pair milionářkou

Janet Ardenová pro *Daily Mail*

Na dceru stavaře, která vyrůstala v Hullu, si Caroline Farrová rozhodně buduje velice záviděníhodný život na jedné z nejluxusnějších londýnských adres.

Po zhruba dvou letech, kdy bydlela v domě devětatřicetiletého milionáře a jedné z vůdčích osobností londýnské City Andrewa Howarda a pracovala pro jeho rodinu jako au pair, se čtyřiašedesetiletá mladá žena stane paní domu.

„Svatba je naplánovaná na léto,“ sdělil mi zdroj. „Vzhledem ke krátkému časovému úseku, který uplynul od Amandiny smrti, si oba přirozeně dávají pozor na to, kde a jak se spolu objeví.“

Mnoho lidí – dle očekávání – dospělo k závěru, že Andrew musel s Caroline udržovat poměr dlouho před Amandinou smrtí, což on ale zatvrzele popírá.

Někteří dokonce naznačovali, že automobilová nehoda, při níž jeho manželka přišla o život, nebyla žádná „nehoda“. Samozřejmě to ale neprohlašovali veřejně. Tak se to přece na exkluzivní adrese Londýn W8 nedělá.

Ať už byla pravda jakákoli, sotva pár měsíců po svatbě se začalo proslýchat, že v domě novomanželů není všechno zalité sluncem.

Caroline vyprávěla kamarádkám, že Rupert „se předvádí“ a je „protivný“. Zatímco Andrew se snažil konflikty urovnávat, Rupert začal trávit víc a víc času s příbuznými z matčiny strany. Jakmile dosáhl věku třinácti let, sbalil se, odjel na Eton a domov navštěvoval pouze příležitostně o svátcích.

STŘÍH: Rupert Howard v kanceláři v City. Na sobě má oblek, na očích brýle, pod krkem uvázanou jasně žluto-oranžovou kravatu kriketového klubu Marylebone. Velmi se podobá otci.

Rupert Howard

Pokud se mě ptáte, jestli jsem ji měl rád, pak odpověď zní: Ne, jistěže jsem ji neměl rád! Nenáviděl jsem ji. S mámou jsme si byli hodně blízcí. Caroline jsem nesnášel stejně intenzivně a iracionálně, jako by ji nesnášelo každé šestileté dítě v mé situaci.

Jestli si to zasloužila? Nejspíš ne. Nikdy jsem si ji ale neoblíbil a nikdy jsem jí nezačal důvěřovat. A čím jsem byl starší, tím víc jsem se utvrzoval v tom, že mé pocity byly oprávněné.

STŘIH: Guy sledující záběry Ruperta předchozího komentáře v notebooku. Suše se usmívá.

Guy Howard

Nepřekvapuje mě, že to říká. Odjakživa dával nepokrytě najevo, co si myslí.

[pokrčí rameny]

Na jeho místě bych to asi cítil stejně.

Nick Vincent (producent) – mimo záběr

Jaký vztah mezi sebou máte dnes?

Guy Howard

Moc se nevidáme. Rupert se chystá v příštích volbách kandidovat do parlamentu, takže veškerý čas tráví na konci světa v Shropshiru klábosením s tamními toryovci.

Ale abych odpověděl na vaši otázku – vycházíme spolu. Shodneme se na tom, že se neshodneme. Většinou tak, že se vyhýbáme výbušným tématům.

Například čemukoli, co má co dělat s klíčovým slovem na „er“.

Er jako rodina.

Nick Vincent (producent) – mimo záběr

Proto ses rozhodl, že s ním rozhovor na kameru nebudeš dělat ty sám? Proto jsi chtěl, aby tě zastoupil někdo jiný?

Guy Howard

[poposedne si na židli]

Účelem mého filmu je dobrat se pravdy. Což znamená, že o některé části by se měli raději postarat jiní. Ne já.

Nick Vincent (producent) – mimo záběr

Vzhledem k tomu, co jsi právě řekl – tedy že téma rodiny je ve vašem případě výbušné –, by mohlo některé diváky překvapovat, že Rupert vůbec souhlasil s natáčením.

Guy Howard

Na to se budete muset zeptat jeho. Dovedu si ale představit, jak vám odpoví – že nemá co skrývat.

STŘIH: Rupert.

Rupert Howard

[usmívá se a rozpráhne ruce]

Já? Nemám co skrývat. Vůbec nic. V den, kdy Luke zemřel, jsem dokonce ani nebyl v Londýně. A než se mě zeptáte, ohledně Caroline žádnou vinu necítím.

[odmlčí se]

S Lukem je to ale něco docela jiného. V jeho případě vinu cítím. Dá se říct, že za to celé můžu já.

STŘIH: snímek z místa činu, obličej je rozostřený. Tělo s roztaženými končetinami leží na zádech pod schody. Na některých stupních jsou vidět praskliny, v levém horním rohu záběru se válí rýč a několik dalších pracovních nástrojů. Očividně pršelo, a přesto se kolem hlavy oběti rozlévá krvavá kaluž.

Mluvený komentář – vypravěčka

Luke Ryder byl s Caroline Howardovou ženatý teprve něco málo přes rok, když zemřel. Bylo mu šestadvacet let a pocházel z Kalgoorlie v Západní Austrálii. Jedinou placenou prací, kterou

kdy vykonával a o níž víme, byla pozice barmana, nejprve v Sydney a později v Řecku.

Šance, že se člověk jako on potká s někým jako Caroline Howardová, byly prakticky nulové. Přesto k tomu došlo. A o dva roky později byl mrtvý.

Z jeho smrti nebyl nikdy nikdo obviněn. Případ, který fascinoval veřejnost, nešel na rozum policii a změnil život jeho třem nevlastním dětem, zůstal nevyřešený.

Blíží se dvacáté výročí Lukovy smrti, a navíc poznání v oblasti zkoumání DNA a forenzních věd pokročilo značnou měrou dopředu, a tak nejspíš nastala vhodná doba pokusit se podívat na jeho případ novými očima.

Možná přišel čas najít vraha Luka Rydera a odevzdat ho spravedlnosti, a tak přinést rodině Howardových kýženou úlevu a klid.

STRÍH: jídelna v Dorney Place. Tým společně s Nickem a Guyem sedí u stolu. Nick není oholený, tmavými vlasy po ramena mu prokvétají šediny. Oblékl si modrou bavlněnou košili, na levém zápěstí má několik silikonových a korálkových náramků. Guy má na sobě černé tričko.

Na stole leží různé dokumenty, fotografie a notebooky, stojí tu sklenice s vodou a konvička na french press s připravenou kávou. Vzadu na podstavcích spočívá bílá tabule a korková nástěnka. Na té druhé visí připíchnutých několik fotografií, které jsme již viděli (exteriér domu, vstupní brána, rodokmen ad.).

Detailní záběr, kamera přejíždí přes jednotlivé snímky, na závěr si můžeme prohlédnout několik rodinných fotografií.

Nick Vincent (producent)

[rozhledne se po ostatních u stolu]

A právě nyní vstoupíte do hry vy. Protože jestli máme tenhle případ vyřešit, potřebujeme áčkový tým – a taky že ho máme. Podle mě neexistuje žádná oblast kriminálního a justičního systému, kterou by přítomní u stolu nepokrývali.

[úsměvy, tichý smích]

Jak vidíte, nacházíme se v Dorney Place, kde ke zločinu došlo. Je to úplně poprvé, kdy má do domu přístup někdo kromě policie nebo členů rodiny, což nám dává unikátní příležitost procházet se přímo místem činu a snad – po tak dlouhé době – přijít na kloub tomu, co se té noci skutečně stalo.

[ukazuje na kávovar]

A káva je tady mnohem lepší než ve studiu.

[další smích]

Fascinující je, že se jedná o první příležitost, kdy se všichni setkáváme takto pohromadě. Takže teď provedeme tu otrěpanou věc, ke které se nakonec uchýlí všichni, a jeden po druhém se hezky představíme. Nechtěl byste začít, Alane?

V následující sekvenci se kamera posouvá od jednoho člena týmu ke druhému, a zatímco každý mluví, na obrazovce svítí jeho jméno a funkce.

První detailní záběr je na Alana. Na sobě má tmavé sako, kravatu a lehce zmačkanou bílou košili, na očích brýle. Má krátce stržžené vlasy barvy „sůl a pepř“ a štíhlý obličej. Mluví trochu přerývaně a působí lehce nervózně.

Zatímco se představuje, na obrazovce se promítají němé záběry, na kterých jsou vidět předměty doličné z některých jeho kriminálních případů, nebo na nich Alan stojí před kamerou a hovoří například s novináři.

Alan Canning

Jsem Alan Canning, a než jsem odešel do penze, pracoval jsem jako detektiv inspektor u Metropolitní policie, se specializací na vraždy. Mám víc než třicetileté zkušenosti s vyšetřováním kriminálních případů. Když se objevil případ Luka Rydera, už jsem u Metropolitní byl, ale nikdy jsem na něm nedělal.

Kamera se posune k Hugovi. Je mu něco málo přes padesát, ale nevypadá na to. Na sobě má proužkovaný oblek, růžovou košili a puntíkovanou kravatu v kombinaci bílé a námořnické modři. Z kapsy

vestičky vykukuje červený hedvábný kapesníček. Působí klidným, sebestjistým, snad trochu nadřazeným dojmem.

Hugo Fraser

Jsem Hugo Fraser, KR, což pro diváky mimo Velkou Británii znamená královský rada. Jinými slovy jsem vrchním členem Advokátní komory Anglie a Walesu a od roku 1997 jsem se účastnil mnoha soudních přelíčení na pozici obhájce i žalobce.

Kamera se posune k Mitchellovi. Je mu kolem čtyřicítky, má oholenou hlavu, brýle a krátké prošedivělé vousy. Na sobě má džínovou košili a na krku vzorovaný hedvábný šátek.

Mitchell Clarke

Jmenuji se Mitchell Clarke a jsem novinář. Už dvacet let přispívám do celostátního i londýnského tisku.

Nick Vincent (producent)

Ale to není všechno, vidíte?

Mitchell Clarke

[zvedne ze stolu propisku a začne si s ní pohrávat]

Ne. V noc vraždy Luka Rydera jsem na místo dorazil jako první z reportérů. Vlastně jsem přijel dřív než policie.

Guy Howard

Jak je to možné? Na to se podíváme později, až se budeme zabývat vyšetřováním případu.

Lailo?

Kamera se posune k Laile. Blíží se k padesátce, má olivovou pleť, dokonalé, ale nenápadné líčení a krátké šedé vlasy. Oblékla si zelenou saténovou blůzu, kterou doplnila o hedvábný šátek a několik zlatých náramků na zápěstí. Je zřejmé, že si na svém vzhledu dost zakládá.

Laila Furnessová

Jmenuji se Laila Furnessová a jsem forenzní psycholožka. Mimo jiné jsem spolupracovala s Metropolitní policií a byla jsem činná v několika britských věznicích včetně Broadmooru. Specializuji se na sériové vrahy.

Guy Howard

Jen aby nedošlo k omylu: nikdy nic nenasvědčovalo tomu, že by se Luke Ryder stal obětí sériového vraha.

Laila Furnessová

[přikyvuje]

To máte pravdu. Ale jak přítomní policisté vědí a mohou potvrdit, nejprve je při vyšetřování nutné prověřit všechny alternativy, než se zaměříte na jednu konkrétní verzi.

Bill Serafini

S tím souhlasím.

Kamera se posune k Billovi. Je výrazný ve všech ohledech. Urostlý, takže ho nepřehlédnete, a zároveň z něj vyzařuje zvláštně silné charisma. Má laskavé vystupování, a přesto je od pohledu jasné, že byste se s ním nechtěli dostat do sporu. Oblek je mu trochu těsný. V klopě má sponu s hvězdami a pruhy.

Mý jméno je Bill Serafini a jsem vysloužilý detektiv NYPD.

SESTŘIH: série starších fotografií Billa. V uniformě, když přebírá medaili, v civilu s odznakem.

Vraždy, znásilnění, žhářství, únosy dětí, kriminalita gangů – jmenujte cokoli, určitě jsem se tomu věnoval.

[usměje se]

Samozřejmě ne osobně. U policie jsem pracoval přes třicet let, teď se živím jako soukromý očko. Soukromej detektiv, tak tomu říkáte tady v Británii. Kdybyste chtěli něco vědět, klidně se ptejte.

Nick Vincent (producent)

Díky, Bille. A nakonec JJ.

Kamera se posune k Jji Nortonovi. Je mu něco přes čtyřicet, má krátké tmavé vlasy a na nose brýle. Oblékl si černou košili s ozdobnými stříbrnými hroty ve špičkách límce. Na vnitřní straně levého předloktí má tetování. Vypadá jako čarovný kód, ale ve skutečnosti je to jeho DNA. Na stole před ním stojí lahev na vodu z nerezové oceli.

JJ Norton

Jsem JJ Norton. A ne, neřeknu vám, co znamená JJ. Nezáživné informace na úvod: dloubu se v zemi na místech činu pro policii South Wales, což dělám už pátým rokem. Předtím jsem se věnoval víceméně témuž.

Guy Howard

[obráť se ke všem členům týmu]

Všichni víte, proč je pro mě tenhle případ důležitý, ale právě jsme se dostali do bodu, kdy to přestává být můj případ a začíná být váš.

Natáčím film, ale nejsem jeho „režisérem“. Směr, jímž se příběh bude ubírat, záleží zcela na vás a na tom, kam vás zavede vyšetřování. Ať už to bude kamkoli.

Od této chvíle se objevím před kamerou pouze...

[ukazuje na kameru]

...jako svědek. Nebo když se najde nějaký jiný dobrý důvod. A totéž platí i pro Nicka. Odteď je to na vás.

Kamera přejíždí z jednoho člena týmu na druhého, a když se vrátí na výchozí místo, Guy s Nickem jsou pryč.

Bill Serafini

[rozhlédne se po ostatních]

Tak co – začneme?

Všichni se vrtí na židlích, natahují se pro podklady. Někteří si vyměňují kradmé pohledy. Bill se očividně chopil vedení.

Ze zkušenosti vím, že u přezkoumávání starýho případu je nejlepší začít shrnutím známejch faktů...

Alan Canning

Rád se toho ujmu...

Bill Serafini

[přeruší ho]

Při vši účtě, Alane, řekl bych, že v týhle fázi potřebujeme pohled někoho mñ zainteresanýho. Je jasný, že vzhledem k tvejm znalostem vyšetřovacích postupů u Metropolitní policie bude tvůj vñled nedocenitelnej, ale v tuhle chvíli musíme začít takřikajíc od píky.

Co ty, Jji? Koneckonců tenhle případ začíná i končí u forezních věd.

JJ Norton

[jízlivě]

To snad všechny, ne? Nicméně bude mi potěšením.

[přítáhne si k sobě papíry]

Dobrá, takže co víme?

Víme, že Luke Ryder se oženil s Caroline Howardovou. Že se neznali moc dlouho a jejich manželství bylo, řekněme, „kontroverzní“, zejména pro zbývající členy Carolininy rodiny.

Víme, že tu noc, kdy Luke zemřel, zůstal doma sám a hlídal Guye. Caroline šla na večírek a obě dívky byly v kině v Notting Hill Gate.

Víme, že když se policie dostala k domu, lilo jako z konve, ale pod tělem zůstalo několik suchých míst, což značí, že pršet začalo až po Lukově pádu.

Mluví dál, na obrazovce se spustí REKONSTRUKCE. Černobílá, pouze video. Když kamera zabírá zahradu až k domu, je tma. Nahoře nesvítí ani jedno okno, dole jen několik. Začíná pršet, kapky je vidět ve světle.

STŘIH: členové týmu. Na tabuli se objevila časová osa.

ČASOVÁ OSA — 3. 10. 2003

20:15	CAROLINE VYSAĐÍ DÍVKY U KINA
21:05	CAROLINE ODJÍŽDÍ NA VEČÍREK
22:20 CCA	ZAČÍNÁ PRŠET
22:30	DÍVKY DORAZÍ DOMŮ, JDOU DO KUCHYNĚ
22:45	MAURA NALÉZÁ TĚLO NA ZAHRADE
22:47	TELEFONÁT NA TÍŠŇOVOU LINKU
22:52	MAURA SE SNAŽÍ DOVOLAT MATCE
22:56	PŘIJÍŽDÍ POLICIE A ZÁCHRANNÁ SLUŽBA

JJ Norton

Víme, že telefonát na tíšňovou linku proběhl ve dvacet dva čtyřicet sedm. Telefonovala Maura Howardová. První hlídka dorazila k domu ve dvacet dva padesát šest.

Z meteorologických záznamů můžeme vyčíst, že pršet začalo přibližně dvacet minut po desáté večer. Patolog určil dobu úmrtí na zhruba hodinu před příjezdem záchranářů, čímž vzniká přibližně šedesátiminutové okno mezi dvacet jedna dvacet a dvacet dva dvacet, během nějž došlo k Lukově smrti.

Víme, že Luke Ryder měl ránu na temeni hlavy, která mohla vzniknout následkem pádu. Příčinou smrti však bylo rozsáhlé zranění obličeje a čelní strany lebky způsobené nějakým tupým předmětem a k tomu v důsledku pádu rozhodně dojit nemohlo.

Kromě toho víme, že v domě nebyly patrné žádné známky vloupání a že hlavní brána na pozemek se otevírala pomocí přístupového systému s klávesnicí, což znamená, že vstupující buď musel znát kód, nebo ho někdo z obyvatel domu musel pustit dovnitř. Venku na ulici

se nenacházela ani jedna bezpečnostní kamera, takže netušíme, kdo toho dne vstoupil do domu nebo z něj vyšel.

Takže jak to tak vidím – a říkám to s úctou ke všem přítomným odborníkům –, zůstává nám dlouhá řada nezodpovězených otázek.

*Kamera se vzdálí, JJ Norton vstane, přejde k tabuli a vezme si fix.
Deska se při psaní lehce otřásá.*

Začneme tím nejočividnějším:

Zprvé: prostředky. Policii se nikdy nepodařilo přesně určit vražednou zbraň. Přinesl si ji vrah s sebou, nebo v afektu popadl něco, co leželo na zahradě?

Zadruhé: příležitost. Kdo se tu noc mohl dostat do zahrady? Jednalo se o někoho, koho Ryder znal – někoho, koho pustil dovnitř? Nebo dovnitř vešel někdo, kdo znal přístupový kód?

Ža povšimnutí stojí, že se v domě nenašly žádné blátivé stopy. Vzhledem k počasí několika předchozích dní a stavu příjezdové cesty by každý, kdo by vešel do domu zvenčí, musel mít výrazně zabláčené boty. Proto je víc než nepravděpodobné, že vrah vstoupil dovnitř. Z nějakého důvodu, o němž se můžeme pouze domádat, vyšel Luke navzdory chladnému a nepříznivému počasí ven. A právě tehdy zemřel.

A nakonec aspekt, který je podle mě ze všech nejdůležitější...

Zatřetí: motiv. Kdo měl důvod zabít Luka Rydera?

Laila Furnessová

Souhlasím. Klíčem je motiv. Ve všech dokumentech, které jsme k případu obdrželi, však postrádám jednu zásadní věc: Co byl Luke Ryder vlastně zač? Podle mě si potřebujeme udělat mnohem jasnější představu o oběti, než se můžeme začít domádat, kdo mu mohl chtít ublížit.

Bill Serafini

[rozhlíží se po místnosti]

No, tak na tom se asi shodneme všichni.

Přechod do vyprávěcího módu.

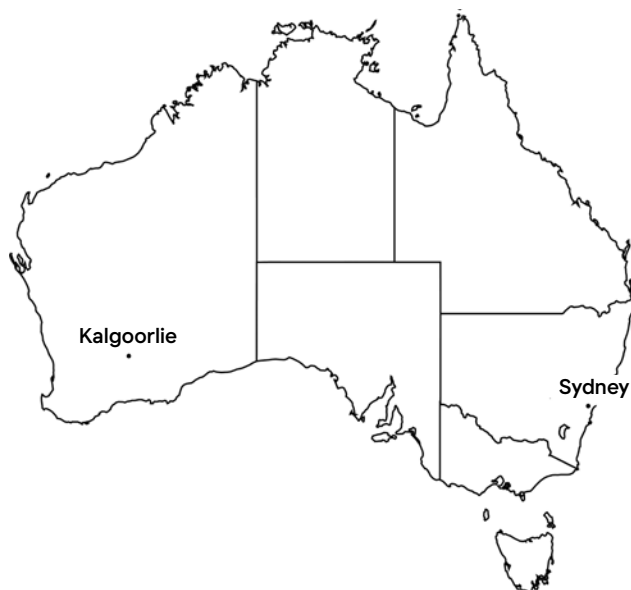
SESTŘIH: záběry Austrálie z poloviny sedmdesátých let dvacátého století, otevírání Opery v Sydney, lidé na pláži atd.

Mluvený komentář – vypravěčka

Luke Ryder se narodil v červnu 1977 v Kalgoorlie v Západní Austrálii rodičům Brianovi a Maureen Ryderovým, kteří na začátku sedmdesátých let emigrovali do Austrálie z jihu Anglie – nebyli první ani poslední Britové, kteří šli za sluncem, mořem a lepším životem v Pacifiku, tehdy ani teď.

Ale zatímco většina rodin zakotví v lidnatějších pobřežních městech jako Sydney, Melbourne, Adelaide nebo Brisbane, Ryderovi se usadili v malém městečku uprostřed australského vnitrozemí, na samotě, den jízdy od civilizace.

Mapa Austrálie, pomalé přiblížení na Kalgoorlie.

Série snímků města Kalgoorlie v sedmdesátých letech dvacátého století. Vybledlé barvy. Řídká zástavba, staromódní auta, muži s dlouhými kotletami a knírky popíjející v barech.

Rodiči Briana Rydera byli Victor a Florence Ryderovi, majitelé prosperujícího rodinného podniku na předměstí Guildfordu. Zdá se, že před Brianovým odchodem muselo dojít k nějaké rozmlúce, způsobené pravděpodobně jeho sňatkem.

Jak to tak vypadá, Brian po odjezdu z Anglie přerušil s rodinou veškeré styky. Ale i kdyby s nimi chtěl zůstat v kontaktu, mezistátní telefonní hovory byly tenkrát velice drahé, takže komunikace se omezovala na neobvyklou formu dopisů, které ovšem do svého cíle cestovaly několik týdnů.

Brian se stal důlním inženýrem, a právě proto si rodina za svůj nový domov zvolila prosperující důlní městečko Kalgoorlie.

Jenomže vysněný nový začátek se proměnil v tragédii: když bylo Lukovi jedenáct, Maureen Ryderová podlehla rakovině prsu pouhých šest měsíců po stanovení diagnózy. Brian Ryder zemřel o pět let později na cirhózu jater, pravděpodobně způsobenou značnou konzumací alkoholu. Zdá se, že Luke měl hodně blízko k matce. Po jeho smrti se u něj v peněžence našla jediná fotografie, na níž byl Luke jako kluk právě s ní.

Černobílá fotografie Luka Rydera jako malého chlapce se ženou před přízemním domem se záclonami v oknech, závěsným květináčem s poněkud seschlými květinami a nosičem na lahve mléka na schodech. V pozadí je vidět betonovou vodárenskou věž.

Žena má krátké vlnité vlasy, na sobě skládanou sukni, přes sebe přehozený světlý propínací svetr. Kolem ramen drží malého chlapce v bílé košili s krátkým rukávem a v krátkých kalhotách.

V sedmnácti letech zůstal Luke na světě úplně sám, bez rodiny i vyhlídek: kvůli přerušení studia, které způsobila matčina nemoc, navíc neměl dokončené vzdělání. Jediné, co ho zajímalo, byly motorky.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Vražda v rodině.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.